

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

Den 12. april 2017

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 266 (Alm. del) af 15. marts 2017 stillet efter ønske fra Benny Engelbrecht (S)

Spørgsmål

Hvad vil overskuddet på den strukturelle saldo være i hhv. 2030, 2035 og 2040, hvis det offentlige forbrug fra og med 2018 øges med 0,6 pct. om året?

Svar

Svaret tager udgangspunkt i det mellemfristede forløb fra august 2016, hvor der er strukturel balance i 2020 og hvor det offentlige forbrug herefter følger beregningstekniske principper¹.

Til illustration indebærer de beregningstekniske principper en offentlig forbrugs-vækst på mellem 1,0 og 1,1 pct. årligt i gennemsnit i 2021-2040, *jf. figur 1*. En reduktion af forbrugsvæksten til 0,6 pct. årligt vil derfor sammenlignet med beregningstekniske principper svare til, at den offentlige saldo isoleret forbedres med 2-3 mia. kr. årligt frem mod 2040. Forudsat at de sparede midler ikke disponeres til andre formål kommer hertil en betydelig forbedring af den strukturelle saldo afledt af sparede nettorenteudgifter i takt med, at der opbygges offentlige overskud.

Med de angivne forudsætninger vil den offentlige saldo dermed forbedres betydeligt og med tiltagende styrke, *jf. figur 2*. I 2025 svarer overskuddet til ca. ¾ pct. af BNP, mens det i 2030 vokser til godt 1 pct. af BNP og yderligere til ca. 1½ pct. af BNP i 2035 og til knap 2¼ pct. af BNP i 2040.

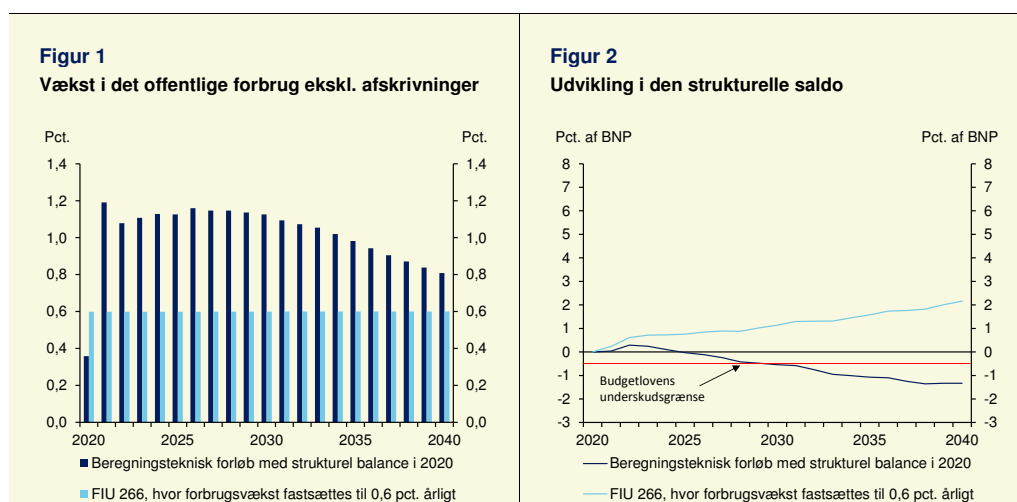
Det bemærkes i den forbindelse, at princippet i de mellemfristede planer er at tage stilling til de overordnede prioriteringer i finanspolitikken inden for en mellemfristet, men dog ikke alt for lang planlægningshorisont. For perioden efter planlægningshorisonten anvendes beregningstekniske principper til at vurdere om den økonomiske politik kan fastholdes uændret på langt sigt – uden at den offentlige gæld vokser uholdbart.

Hængekøjeudfordringen er netop udtryk for, at der ikke er plads til at fastholde en skatte-, udgifts- og reformpolitik svarende til de beregningstekniske antagelser

¹ I forløbet fremskrives de nominelle udgifter til offentligt forbrug ud fra et princip om, at udgifterne pr. borger følger lønudviklingen og at brugergrundlaget følger det beregnede demografiske træk på de offentlige ydelser. De offentlige lønninger vokser i takt med de private lønninger og lønudgifterne udgør en fast andel af det offentlige forbrug.

efter planlægningshorisonten. Håndteringen af hængekøjeudfordringen er derfor et spørgsmål om, hvordan og hvornår udfordringen håndteres – herunder om det skal være i kraft af lavere udgifter til offentlig service end forudsat eller om det fx skal være i kraft af tiltag, der øger vækst og beskæftigelse og stiller generationerne mere lige, herunder i forhold til længden af pensionsperioden.

Hængekøjeudfordringen afspejler blandt andet, at den forventede middellevetid er steget mere end ventet. Det indebærer, at en række generationer har udsigt til længere pensionsperioder end både tidligere og kommende generationer. Hvis eksempelvis ændringer i pensionsalderen skal have en effekt i hængekøjeårene, så skal ændringer besluttes i god tid, så borgerne kan indrette sig herpå. Tiden kan således løbe ud for visse typer tiltag, der ellers vil kunne bidrage til at styrke de offentlige finanser i de år, hvor vi relativt set bliver flere ældre.

Kilde: Beregningsteknisk forløb, august 2016 og egne beregninger.

Med venlig hilsen

Kristian Jensen
Finansminister